

Patrimonis personals

Fa poc dies que m'he assabentat que l'Ajuntament de Manresa ha fet pública la llista dels patrimonis declarats dels 25 regidors que té la ciutat. Jo, concretament, l'he llegida al diari *Regió7*, però suposo que es pot consultar des del web del consistori. Hi ha el detall dels immobles —valorats en funció del cadastre oficial—; vehicles i plans de pensions de cadascuna d'aquestes persones. A cop d'ull podríem dir que és un exercici de transparència que és indispensable perquè la ciutadania recuperi la confiança en els seus representants electes, en un moment en què s'han destapat massa casos (parlo en general, no pas de Manresa en particular!) de corrupció aprofitant càrrecs públics. Però us he de manifestar que la manera com es fa em sembla una ridícula mostra de xaroneria estèril. Per diverses raons.

Primer perquè és irrellevant saber el patrimoni d'una persona si no es fa el mateix immediatament després de deixar el càrrec. Dubto molt també que si algú vol arrambar ho faci posant-ho a nom seu. Les mateixes institucions tributàries ho detectarien ràpid. En segon lloc, perquè el fet de tenir més o menys patrimoni va lligat a la història personal, familiar i professional i no per això s'ha d'entendre que la persona és més adequada per al càrrec que ocupa. És més, jo tindria menys confiança en algú que després de molts anys de treball (si és el cas, és clar!), és incapaç d'haver fet un cert patrimoni personal. Voldria dir que com a gestor, fluixet, fluixet, no? A més a més, per avaluar bé, no tot són habitatges, terrenys, locals i cotxes, sinó que també caldria saber la seva participació accionarial en determinades empreses, així com el seu currículum professional. Tenir béns guanyats legalment no et converteix necessàriament en un capitalista neoliberal que explota els pàries de la terra. Ben al contrari, són les classes mitjanes les que treballen, paguen impostos, s'impliquen en la governança i aguanten el país. No fotem!

Però és que no té cap sentit fer-ho públic d'aquesta manera. És pura xafarderia que pot portar a fer que gent preparada per exercir funcions en la política municipal ho deixin córrer. Altra cosa és que l'administració disposi d'aquestes dades i, en cas d'alguna desviació palpable, pugui actuar la justícia amb aquesta informació. De fet, crec que Hisenda ja ho sap prou tot això de cadascun de nosaltres. Sobta, doncs, que els nostres regidors hagin de mostrar a tothom el que tenen, com si fossin sospitosos de tenir màniga ampla i de posar mà a la caixa. No hi ha avui dia tanta burocràcia amb la llei de protecció de dades que fa que les empreses hagin de passar unes auditories per analitzar si gestionen bé la informació de què disposen? No la poden pas fer mai pública ni traspasar-la sense consentiment. O que el dret a la imatge també tingui una sèrie de protocols?

No vull pas dir que no s'hagi de tenir un control. És més, aquest és necessari en tots els nivells. Però, insisteixo: fer un *striptease* mediàtic d'aquestes característiques és per a mi pura demagògia.